

Kahden fundamentalismin välissä

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Insestistä ja muusta väkivallasta vielä sen verran, että sen uhrit joutuvat joskus liikkumaan kipunsa kanssa kahden fundamentalismin välissä. Psykologisen fundamentalismin mukaan uhrin pitäisi yksioikoisesti ja sumeilematta vihata vanhempaansa. Kaikki muu on pelkkää totuuden torjuntaa. Kristillinen fundamentalismi tarjoaa joskus aivan yhtä yksioikoista anteeksiantoa ainoana mahdollisena tapana kohdata väkivalta. Kaikki muu on totuuden torjuntaa. Olemme tavanneet ihmisiä, jotka eivät ole uskaltaneet kertoa insestistä terapeutilleen, koska ovat saaneet aiheita pelätä että heidän täytyisi sen jälkeen vain vihata isäänsä. Samat ihmiset ovat arastelleet kertoa siitä meille, koska ovat odottaneet meiltä kristillistä kaavaa.

Sitä on vaikea kuvata, mutta me olemme kuulleet insestin uhrien sanovan isälleen *“Minä en koskaan anna sitä sinulle anteeksi”*, tai jotain muuta vastaavaa, tavalla, jossa on uskomattoman toden tuntuinen sovinnon ulottuvuus mukana.

Olemme myös kuulleet ääneen lausuttuja anteeksiantoja, joissa ei ole minkäänlaista sovinnon henkeä. Olemme nähneet vihanilmaisuja, jotka ovat kaipuun kyyneleistä kosteat ja sovinnon ilmaisuja, jotka ovat täynnä hylkäävää halveksuntaa.

Eivätkä nämä ole meidän tulkintojamme, vaan henkilöiden omia jälkihavaintoja itsestään.

Minusta meidän on varottava sitomasta ihmisiä sen enempiä sovintoon kuin vihaankaan. Tietenkin sovinto on omassa arvomaailmassani tavoite, jota itse pidän esillä niin pitkään kuin vain mahdollista. Mutta tulee vastaan raja, jossa sovinnon tarjoaminen muuttuu uudenlaiseksi väkivallaksi.

Niin kuin saarnaaja sanoi: *“Aika on sodalla ja aika on rauhalla.”*

Muistelen kevään antoisaa keskusteluilta hengellisestä ja henkisestä väkivallasta. Sen illan lopuksi päätin että, että seuraavassa ohjelmassa yhtenä keskusteluillan teemana täytyy olla ”hyvyyden salaisuus”. Väkivallan teema tempaa mukaansa ja imaisee ajatukset pyörimään mustan aukon ympärille, niin vahvasti että lopulta täytyy keskittää kaikki voimansa, ettei itsekin tule nielaistuksi sen kitaan.

Hyvyys esiintyy paljon vaatimattomampana. Se on kuin pölyisen tien varrella kukkiva tuoksu, jonka ääreen täytyy vasiten pysähtyä että sen huomaisi. Hyvyys ei kiskaise ketään pyörteisiinsä. Se vain elää omaa sitkeää elämäänsä väkivaltaisen maailman kiihkeärytmisten moottoriteiden varrella. Sitä ei edes huomaa jos ei sammuta ylikierroksilla kulkevaa moottoria ja pidä taukoa.

Mikä on se hyvä, tai mikä on se pahuus, jonka takia olisit valmis tappamaan? Siihen melkein jokaisella on valmis vastaus. Mutta mikä on se hyvä, jonka edestä olet valmis kuolemaan? Siihen kysymykseen vastasivat ne muutamat serbiperheet, jotka oman henkensä uhalla kutsuivat albaaninaapureitaan oman kotinsa suojaan. He olivat löytäneet sen hyvän, jonka edestä olivat valmiita kuolemaan, maailmassa, jossa kaikki muut ovat löytäneet sen hyvän, jonka takia ovat valmiita tappamaan.

Mikä on se hyvyys, jonka edestä olet valmis elämään?

Voi näitä siunattuja hyvyiden kipinöitä, jotka eivät vielä ole imeytyneet väkivallan väistämättömän tuntuiseen kuiluun.

Kuinka epärealistiselta, väärältä, tai vähintäänkin kohtuuttomalta tuntuukaan Jeesuksen viimein rukous: *"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä he tekevät."*

Silti tuo rukous riivaa minua kuin viimeinen hyvyiden kipinä, maailmassa jossa lapsia raiskataan ja jonka kaikkein kehittynein teknologia on valjastettu pahan voittamiselle pahalla.